

Hồi 5

Chín Trăm Thạch Gạo

Móng tay được nước sơn Phong Tiên hoa thoa đỏ chóa, màu sắc đặc biệt nổi bật rực rỡ.

Nhưng nhìn móng tay đó, gương mặt của Lữ Tố Văn đã biến ra thành trắng bệch như tờ giấy.

Nàng chụp lấy móng tay nằm trong bàn tay của Dương Tranh lên, dưới ánh đèn vừa mới được đốt lên nhìn một hồi thật lâu.

Bàn tay của nàng run rẩy lên, cả toàn thân cũng đều run rẩy, nàng bỗng quay người lại hỏi Dương Tranh:

- Anh tìm cái này ở đâu ra ?
- Trong cỗ xe của Địch Thanh Lân.

Dương Tranh đáp:

- Giấu giữa kẽ hở của chiếc ghế làm bằng dây đàng la trong xe của y.

Y còn chưa nói hết câu, nước mắt của Lữ Tố Văn đã chảy ròn ròn xuống má.

- Tư Tư đã chết rồi.

Nàng vừa khóc vừa nói:

- Em biết cô ấy nhất định đã bị Địch Thanh Lân giết chết.
- Sao em biết chắc được ?

- Đây là móng tay của Tư Tư, cô ấy sơn móng tay lấy thứ Phụng Tiên Hoa này của em cho để xài, em nhận ra mà.

Lữ Tố Văn nói:

- Tư Tư trước giờ rất giữ gìn móng tay của cô ấy lắm, nếu không có chuyện gì, tại sao lại bị gãy rớt trong xe của Địch Thanh Lân ?

Gương mặt của Dương Tranh cũng trắng bệch luôn.

- Hạng người có thân phận như Địch Tiểu hầu tại sao lại đi giết một người đáng thương như Tư Tư ?

Y hỏi chính mình:

- Có phải là có điều gì bí mật bị Tư Tư phát hiện ra ? Lấy thân phận của y ra mà nói còn có chuyện gì y làm mà không dám cho người khác biết ?

Y lại thở ra:

- Dù y quả thật đã giết Tư Tư rồi, chúng ta cũng không làm gì được y.

Lữ Tố Văn đã khóc không ra tiếng, nhưng vẫn còn muốn hỏi:

- Tại sao ?

- Bởi vì chúng ta chẳng có chứng cứ gì cả.

- Anh phải tìm cho ra chứng cứ cho em.

Lữ Tố Văn nắm chặt lấy tay Dương Tranh:

- Em xin anh làm giùm cho em chuyện này.

Bàn tay của nàng lạnh ngắt, bàn tay của Dương Tranh cũng lạnh ngắt.

- Anh vốn đang nghi ngờ.

Dương Tranh nói:

- Nhưng bây giờ anh đã hiểu ra rồi.

- Anh nghi ngờ chuyện gì ? Anh hiểu chuyện gì ?

- Liên Cô tối hôm qua bị chết đuối trong giếng, cô ấy là một cô bé lương thiện, chẳng ai đi giết cô làm gì, ngay cả cha mẹ cô ấy cũng cho là cô ấy tự tận, nhưng anh thì đang nghi ngờ chuyện đó.

Dương Tranh nói:

- Bởi vì lúc đó cô ấy đang mắc lo chiếu cố cho anh, nhất định không thể đang lúc anh bị bệnh mà lại đi nhảy xuống giếng tự tử.

Y lại bổ sung:

- Lúc đó thần trí của anh không được tỉnh táo cho lắm, nhưng anh còn nghe cô ấy la lên một tiếng thảm thiết.

Một người nếu đã muốn tự tử, sẽ không phát ra tiếng la đầy kinh hãi tuyệt vọng như vậy.

- Anh nghĩ là cô ấy bị người ta hại chết ?

Lữ Tố Văn hỏi Dương Tranh.

- Đúng vậy.

- Người nào lại đi giết một cô bé lương thiện như vậy ?

- Một người tính giết em.

Giọng nói của Dương Tranh đầy vẻ thù hận:

- Hấn biết em lại nhà anh, hấn thấy Liên Cô từ trong đi ra, tưởng Liên Cô là em bèn giết quách.

- Tại sao hấn muốn giết em ?

- Bởi vì em đã bắt đầu nghi ngờ Địch Thanh Lân.

Dương Tranh nói:

- Em không thể ở lại đây được nữa, bởi vì Địch Thanh Lân nhất định sẽ không để cho em sống đâu, một lần chưa giết được, nhất định sẽ có lần thứ hai.

Y nhìn chăm chăm vào Lữ Tố Văn:

- Vì vậy em phải đi theo anh, anh sẽ không để cho ai làm hại được em.

Ánh mắt của y thành khẩn biết bao, tình cảm của y thành thực biết bao.

Lữ Tố Văn chùi sạch nước mắt, nàng nói giọng cương quyết:

- Được, em đi theo anh, bất kể anh đem em đi đâu, em cũng sẽ đi đó.

Trái tim của Dương Tranh đã vỡ tan ra.

Cái thứ tình cảm thấm nhập vào cốt tủy như thế, cũng như là bị đau đớn dần xé vụn, có thể làm người ta tan vỡ trái tim ra, tình tình bọn họ đã ôm nhau cứng một chỗ.

Đây là lần đầu tiên bọn họ đã thân mật với nhau như vậy.

... Một thứ áp lực từ bên ngoài vào, thường thường sẽ làm cho khoảng cách giữa một cặp tình nhân tuy đã thương rồi mà còn chưa có cách để bày tỏ với nhau, thu ngắn lại, làm cho tình cảm giữa bọn họ lại càng sâu đậm.

Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi đó, bọn họ đã cơ hồ quên hết tất cả mọi thứ, tất cả mọi thứ ưu sầu phiền não cừ hận.

Nhưng bọn họ quên không được.

Bởi vì chính lúc đó, bên ngoài đã có tiếng gõ cửa.

Một đứa bé tối đa chỉ chừng mười hai mười ba tuổi, gương mặt thật dễ thương làm ai cũng thích, đang đứng trước cửa, nó lấy giọng thật lễ phép hỏi Lữ Tố Văn đang vừa mở cửa ra:

- Em lại tìm một vị cô nương tên là Như Ngọc.

- Chị là Như Ngọc đây.

Lữ Tố Văn nói:

- Em tìm chị có việc gì ?

Nếu không phải đang ở trong tình cảnh này, nàng đã bật cười lên rồi, những người đàn ông tìm đến nàng tuy đủ các thức các dạng không giống nhau, thậm chí còn

có lão học cứu bảy tám chục tuổi, nhưng trước giờ chưa có người nào nhỏ như đứa bé này.

Bởi vì nàng nằm mộng cũng không nghĩ được rằng, đứa bé này muốn, không phải là bản thân nàng, mà là tính mạng của nàng.

- Em tên là Tiểu Diệp Tử.

Đứa nhỏ cười hi hi nói:

- Người ta nói cô nương Như Ngọc vừa thông minh vừa đẹp, quả thật người ta không gạt gẫm mình.

Y nói ra tên thật của mình, vì trong tay của y đã cầm cây đao, một cây đao giết người chưa từng sảy tay bao giờ.

Có điều lần này y đã bị sảy tay.

Cây đao của y vừa đâm ra, bỗng nghe có tiếng người gầm lên, một người từ trong xông ra.

Vung quyền đâm vào cục trên cổ họng của y.

... Một đứa bé mười ba tuổi làm gì có cục trên cổ họng ?

Tiểu Diệp Tử dĩ nhiên không ngờ rằng trong phòng một kỹ nữ lại có một người đàn ông xông ra xuất thủ vừa nhanh mà vừa dữ dội như vậy.

Nhưng y không kinh hãi, cũng không hoảng loạn.

Y là một kẻ giết người, bất kỳ ở trong hoàn cảnh nào, bất kỳ bị biến cố gì, y cũng phải hoàn thành sứ mệnh trước đã.

Y đã được huấn luyện không thể nào quên được điểm đó.

Thân hình của y xoay một vòng như gió, đã tránh khỏi cú đâm của Dương Tranh, y xoay ngược tay lại đâm vào sau gáy của Lữ Tố Văn.

Nhát đao đó không bị trật ra ngoài, ánh đao lóe lên, lưỡi đao đã đâm sâu vào da thịt của một người, vào dưới vai.

Không phải là vai của Như Ngọc, là vai của Dương Tranh.

Dương Tranh bỗng xông lại, đưa đầu vai ra đỡ lưỡi đao, dùng sức gồng lại.

Lưỡi đao bỗng bị dính cứng vào trong thịt, Tiểu Diệp Tử vừa kinh hãi vừa mừng rỡ, không biết mình đã đắc thủ chưa, bởi vì trước giờ y chưa gặp phải tình cảnh như vậy bao giờ.

Chính trong cái khoảnh khắc nhỏ bé đó, nắm tay như sắt của Dương Tranh đã đâm mạnh vào cái cục trên cổ họng của y.

Cặp mắt của y lồi ra, nhìn trừng trừng kinh ngạc vào Dương Tranh.

Người của y đã mềm nhũn ra ngã gục xuống đất.

Dương Tranh rút cây đao trên vai ra, xé một mảnh áo, dùng sức buộc chặt vào vết thương, cho máu cầm lại trước rồi đưa tay ra nắm lấy tay Lữ Tố Văn nói:

- Mình đi thôi.

Nhưng Lữ Tố Văn giằng tay y ra, nghinh mặt lên nói:

- Anh đi một mình đi !

Dương Tranh ngẩn mặt ra, nhin không nổi hỏi nàng:

- Sao vậy ?

- Chẳng sao cả, nó chỉ là đứa bé, sao anh lại nhấn tâm hạ độc thủ như vậy ?

Lữ Tố Văn lạnh lùng hỏi:

- Làm sao tôi có thể đi theo một người lòng dạ hiểm ác như anh để sống chung một nơi ?

Dương Tranh biết tính khí của nàng, nếu nàng đã có quan niệm gì rồi, dù ai có dùng lời giải thích cách nào đi nữa cũng không đi đến đâu.

Y chỉ còn nước dùng cách chứng minh thực tiễn nhất.

Y bỗng kéo dừng quần của Tiểu Diệp xuống:

- Em xem nó có phải là một đứa bé không ?

Lữ Tố Văn nhìn cái "đứa bé" này kinh ngạc, bất cứ ai cũng đều nhận ra, nó không còn là một đứa bé nữa.

Nó là một người đã rất thành thạo.

- Sao anh biết được hấn không phải là một đứa bé ?

- Hấn đã có cái cục trên cổ họng, cây đao hấn xài quá thuần thục.

Dương Tranh nói:

- Anh đã biết từ lâu, trong giang hồ có hạng người như hấn, không những vậy còn không chỉ có một người.

- Hấn là người như thế nào ?

- Bọn chúng đều là những đứa châu nhai bị người ta dùng thuốc khống chế lại sức tăng trưởng, từ nhỏ đã được huấn luyện thành những kẻ hung thủ chuyên môn đi giết người. Mỗi ngày bọn chúng phải uống một thứ thuốc dưỡng nhan làm bằng những hạt trân châu, vì vậy mặt mày của bọn chúng không bao giờ bị già đi, xem ra như những đứa bé.

Y lại bổ sung:

- Cái thứ thuốc đó rất là quý giá, vì vậy mỗi lần giết người đều bắt trả giá rất cao, trừ những hạng người giàu có quyền thế như Địch Thanh Lân ra, hiếm có ai dùng được những hạng người như bọn họ.

Tay chân của Lữ Tố Văn đã lạnh hẳn đi.

Nàng không thể không tin vào lời nói của Dương Tranh, cây cỏ bị người ta nuôi trong chậu, cũng mãi mãi không cao lớn lên được.

Nhưng người rớt cuộc không phải là đồng một loại.

- Ai mà tàn nhẫn quá như vậy ?

Lữ Tố Văn hỏi:

- Lại đi nhấn tâm dùng thủ đoạn như vậy đối phó với một đám con nít ?

- Chính là bọn Thanh Long Hội mà anh đã từng nói qua với em.

Dương Tranh nói:

- Bọn họ đều thuộc bọn Thanh Long hội, thường thường giả trang làm thư đồng của mấy tay thủ não trong hội.

Y bỗng cười lên một tiếng, vỗ vỗ vào vết thương trên vai của mình mấy cái nói:

- May mà bọn đó từ nhỏ bị thuốc khống chế, thành ra bản năng hạn chế, nếu không làm sao anh dám chịu đỡ một đao ?

Lữ Tố Văn thở nhẹ ra một tiếng:

- Có lúc em cũng nghĩ không ra, sao anh biết nhiều chuyện trong giang hồ vậy ? Trong giang hồ có bao nhiêu chuyện nguy bí, hình như không có chuyện gì qua mắt được anh.

Gương mặt của Dương Tranh bỗng lộ ra một biểu tình vừa tôn kính vừa bi thương, một hồi thật lâu mới nói:

- Những chuyện đó đều do một người nói cho anh biết đấy.

- Ai nói cho anh biết ?

Dương Tranh không nói gì thêm, y gỡ bọc đồ trên người xuống, lấy bánh và đồ ăn khô đưa cho nàng, còn mình thì nằm dài xuống đất, ngẩng mặt lên trời nhìn những vì sao đang lấp lánh đến xuất cả thân.

... Có phải y đang nghĩ đến người đó ?

Bấy giờ đêm đã khuya lắm, bọn họ từ trong con hẻm chỗ Di Hồng viện chạy ra khỏi thành, đến một vách núi có một con suối.

Rượu trong người Dương Tranh đã tan mất, kỳ quái là cơn bệnh cũng tùy đó mà giảm đi, y chỉ bất quá cảm thấy thật mệt mỏi.

Lữ Tố Văn nhìn y âu yếm vô cùng, nhịn không nổi thò tay ra khẽ mân mê lên má của y.

- Tốt nhất anh nên ngủ một lát, lỡ có chuyện gì, em sẽ kêu anh dậy.

Dương Tranh gật gật đầu, cặp mắt của y đã nhắm lại, hình như y không nghe trên vách núi có tiếng chân người đang bước xuống.

o0o

Tiếng chân còn nhẹ hơn cả tiếng chân hồ ly, chậm chậm bước trên thảm cỏ, cặp mắt sắc bén như sói đang trừng trừng nhìn không chớp vào bàn tay của Dương Tranh.

Có hai người đến.

Dương Tranh còn chưa ngủ, trái tim của y đang đập, đập nhanh vô cùng.

Tiếng chân của hai người này quá nhẹ, thân thủ nhất định không phải thứ vừa, nhưng Dương Tranh thì đã kiệt tận sức lực.

Y chỉ hy vọng hai người này cho rằng y đã ngủ, thừa cơ lại ám toán y, y mới có cơ hội ám toán lại bọn họ.

Không ngờ rằng, bọn họ ở tuốt đằng xa đã ngừng chân lại, không những vậy còn lớn tiếng nói:

- Dương đầu nhi, đêm khuya sương nặng hột như vậy, ngủ ở đây sẽ bị cảm lạnh đó, chúng ta đặc biệt lại đây đưa người đến một chỗ thật tốt, mời người đứng lên giùm một cái.

Hai người này hình như tự trọng thân phận, không chịu làm cái chuyện ám toán người khác.

Trái tim của Dương Tranh chùn xuống.

Hạng người này mới đáng sợ, nếu không phải là thứ cao thủ đệ nhất đẳng, nhất định sẽ không làm vậy.

Bọn họ chắc chắn đã nắm trong tay tính mạng của Dương Tranh, chẳng thềm đi ám toán y làm gì.

Hai người đang đứng dưới cây liễu bên cạnh chân núi, trong tay cầm một thứ bình khí hình thù quái dị sáng loáng, đợi Dương Tranh đứng dậy rồi, bọn họ mới từ từ bước lại, bước chân vừa nhẹ vừa trầm ổn.

Bọn họ đều trầm tĩnh dị thường.

Dương Tranh đành phải ráng sức cho mình được trấn tĩnh, đứng chắn trước mặt người đang sợ hãi quá mà toàn thân co lại là Lữ Tố văn, y lớn tiếng hỏi:

- Các người là ai ?
- Người đã muốn biết, chúng ta nói cho người biết.

Bọn họ chẳng hề sợ Dương Tranh biết bí mật của bọn họ, bởi vì người chết không thể tiết lộ bí mật cho ai.

Bọn họ dùng một cái giọng rất kỳ dị nói ra tám chữ, giọng nói đầy vẻ kiêu ngạo tự tin, làm như chỉ cần nói ra tám chữ đó là bất kỳ ai cũng sẽ sợ muốn chết đi được.

- Thiên Thanh Như Thủy.
- Phi Long Tại Thiên.

Nghe đến tám chữ đó, Dương Tranh quả thật biến hẳn sắc mặt.

- Thanh Long hội ? Các người là người trong Thanh Long Hội ?

Dương Tranh hỏi:

- Người trong Thanh Long hội tại sao lại tìm ta làm gì ?
- Bởi vì chúng ta thích người.

Một gã cười giọng âm hiểm:

- Vì vậy chúng ta sẽ đưa người đến một nơi người sẽ không bao giờ bị cảm lạnh nữa, không những vậy còn đưa tình nhân của người theo chung với người luôn.

Dương Tranh nắm chặt hai nắm tay lại, trong lòng y đau nhói.

Y còn có mạng để liều, còn có thể liều mạng, nhưng Lữ Tố Văn thì sao ?

Trên đầu cây liễu bên cạnh chân núi bỗng vọng lại một trận cười, có người đang nói:

- Chỗ đó y không muốn lại, hay là các người lại một mình thôi !

Hai người đó lập tức phân tán ra hai bên, quay phắt người lại, động tác vừa nhẹ nhàng vừa linh xảo, phản ứng cũng rất cơ cảnh tinh minh.

Bọn họ phảng phất thấy hình như có người đang đứng phất phơ nhẹ nhàng trên đầu cây liễu, nhưng không rõ ràng cho lắm.

Bởi vì trong một cái chớp mắt, đã có một làn kiếm quang xanh lè chói rục như ánh chớp, từ trên không xẹt xuống.

Kiếm quang múa lên một vòng, bỗng trùm xuống như hòn núi, hai kẻ sát nhân đã nằm gục trên vũng máu của mình.

Dương Tranh vừa kinh hãi, vừa mừng rỡ thất thanh la lên:

- Ông đó sao ?

Một người đầu đội mũ rộng vành mặc áo xanh đang đứng dựa vào thân cây nhìn y, ánh mắt ôn hòa đã mất hết sát khí:

- Thanh Long Hội tại sao lại tìm đến người ?

Lam Đại tiên sinh hỏi Dương Tranh:

- Người đắc tội bọn họ lúc nào vậy ?

- Tôi chẳng làm gì đắc tội bọn họ.

- Chẳng thể nào vậy được.

Lam Nhất Trần nói:

- Thành Long Hội tuy thông thường giết người, nhưng trước giờ không giết người vô duyên vô cớ, nếu người không đắc tội bọn họ, bọn họ sẽ không đụng gì đến người.

Lam Đại tiên sinh trầm ngâm:

- Trừ phi bọn họ có bí mật gì bị người biết ra.

Đồng tử của Dương Tranh bỗng thu nhỏ lại, hình như y sực nghĩ ra điều gì, một điều y tạm thời không muốn nói ra.

Lam Đại tiên sinh thở ra:

- Ta xem người nên đi theo ta thôi, hiện tại Thanh Long hội đã tìm đến người, thiên hạ chỉ e có một mình ta mới cứu được mạng của người.

- Cám ơn ông.

- Cám ơn nghĩa là gì ?

Lam Đại tiên sinh lại hỏi:

- Là chịu ? Hay là không chịu ?

- Tôi chỉ muốn đi theo con đường của tôi.

Dương Tranh nói:

- Cho dù là con đường chết, tôi cũng phải đi tới xem sao.

Lam Đại tiên sinh nhìn y lom lom, lắc đầu cười khổ.

- Hạng người như người, thật tình ta cũng nên để cho người chết mặc người, nhưng không chừng sau này ta còn phải cứu người lần nữa.

Lão ta nói:

- Bởi vì thật tình người rất giống một người.

- Ai ?

- Một người bạn ta quen biết lúc trước.

Lam Đại tiên sinh hình như có vẻ cảm khái:

- Tuy y không thể coi là người tốt, nhưng y là bạn của ta, cả đời y chỉ có một mình ta là bạn thôi !

- Tôi phải là bạn của ông, cũng không xứng đáng làm bạn của ông.

Dương Tranh nói:

- Ông cứu mạng của tôi, tôi cũng không có cơ hội báo đáp lại ông, vì vậy sau này ông không cần phải cứu thêm tôi lần nữa.

Nói xong câu đó, y kéo tay Lữ Tố Văn, đi một mạch không quay đầu lại.

Đi một đoạn đường thật xa, Lữ Tố Văn mới nhin không nổi hỏi y:

- Em biết anh không phải là hạng người không biết điều, tại sao anh đối xử với ông ta như vậy ?

Nàng hỏi Dương Tranh:

- Có phải anh biết thế lực của Thanh Long hội lớn quá cho nên anh không muốn liên lụy đến ông ta ?

Dương Tranh không mở miệng ra.

Lữ Tố Văn nắm chặt lấy tay y:

- Bất kể ra sao, em đã theo anh rồi, dù có đi vào con đường chết, em cũng đi theo anh.

Dương Tranh ngẩng mặt nhìn trời, nhìn sao trời lấp lánh trong đêm, y thở phào ra một hơi dài:

- Vậy thì mình về nhà trước đã.

- Về nhà ?

Lữ Tố Văn hỏi:

- Nhà mình ở đâu ?

- Hiện tại tuy chưa có, nhưng sau này nhất định sẽ có.

Lữ Tố Văn cười, nụ cười đầy ngọt ngào tình tứ:

- Chúng mình trước kia cũng có tình yêu, anh có nhà, em cũng có nhà, nhưng từ nay về sau, hai đứa mình chỉ có một nhà thôi.

Đúng vậy, sau này hai người chỉ có thể có một nhà thôi ... Nếu hai người còn chưa chết, nhất định sẽ có một nhà thôi.

Một cái nhà nhỏ nhỏ mà ấm cúng.

o0o

Nhưng nhà của Địch Thanh Lân không phải vậy.

Không chừng y không có nhà, y có chỉ bất quá là một tòa trạch đệ to lớn thế thôi, không phải là nhà.

Trạch đệ của y tuy to lớn hùng vĩ, nhưng làm cho người ta cảm thấy lạnh lẽo, lạc lõng thế nào đó, đến lúc trời tối, ngay cả Phúc tổng quản cũng không dám ở trong đó một mình.

Phúc tổng quản không phải họ Phúc, y họ Địch.

Địch Phúc đã sống trong phủ Địch hầu hai mươi năm nay, từ nhỏ lớn lên cho tới lúc làm tổng quản không phải là một chuyện gì dễ dàng.

Y biết Tiểu Hầu cùng đi với Ứng tiên sinh về nhà, hiện giờ tuy còn chưa thấy mặt Ứng tiên sinh, nhưng y không dám hỏi. Bởi vì y đã nhìn ra giữa tiểu hầu gia và Ứng tiên sinh nhất định có một sự liên hệ gì đó rất đặc biệt.

Y không hề muốn biết sự liên hệ giữa bọn họ rốt cuộc là thứ gì.

Dù cho y có biết, y cũng làm bộ như không biết, không những vậy, còn nhất định sẽ tìm cách mau mau quên đi.

Địch Thanh Lân mỗi khi về lại nhà đều đến chỗ Phật đường nơi mẹ y hồi sinh tiền hay lại, tu tĩnh nửa ngày, trong khoảng thời gian đó, bất cứ là ai cũng không được làm phiền nhiều y, không có ai ngoại lệ.

Địch phu nhân lúc chưa vào làm dâu nhà Địch hầu là một mỹ nữ nổi danh trong giang hồ, cũng là một tay hiệp nữ nổi tiếng giang hồ, một thủ Tiên Nữ kiếm pháp nghe nói đã được hết chân truyền của chưởng môn phái Nga Mi là Mai sư thái.

Bà lấy lão hầu gia rồi, còn có lúc hay cưỡi ngựa ra ngoài một mình, trượng kiếm hành hiệp giang hồ, ôn lại mộng cũ ngày xưa.

Nhưng đến lúc sinh xong tiểu hầu gia, bà ta bèn chuyên tâm để vào chuyện Phật, có khi quanh năm không bước ra khỏi Phật đường một bước.

Lão hầu gia qua đời rồi, thái phu nhân cũng đi theo. Bọn họ đã hưởng tận vinh hoa phú quý trên thế gian, lúc chết cũng hoàn toàn không bị khổ sở chuyện gì.

Nhưng lúc bọn họ còn sống, hình như cũng không được khoái lạc cho lắm.

Tiểu hầu gia về nhà được hai ngày, mới gọi Phúc tổng quản lại, hỏi những chuyện y không thể không hỏi, thật ra cũng không đáng phải hỏi.

Lần này y ra khỏi phủ xong, có một chuyện thật quái lạ đã xảy ra.

- Mấy hôm trước bỗng có người đem lại chín trăm thạch gạo, đáng lý ra tiểu nhân không dám nhận, nhưng người đem lại có nói, đây là của người bạn rất thân của hầu gia là Long đại gia đặc biệt đem lại chúc cho thêm phúc thêm thọ.

Phúc tổng quản nói:

- Vì vậy tiểu nhân cũng không dám không nhận.

... Chín trăm thạch gạo rốt cuộc là bao nhiêu gạo ? Nuôi được bao nhiêu người ?

Chuyện đó e rằng rất ít người có thể trả lời cho được.

Trên đời này đa số người e rằng chưa từng thấy qua bao nhiêu đó gạo, người đã đem chín trăm thạch gạo tặng người ta, e rằng có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Nhưng tiểu hầu gia không hề thay đổi nét mặt, chỉ hững hờ nói:

- Gạo đâu ?

- Đều đã được đem vào chỗ phòng khố nơi dùng để tích trữ lương thực khi nào lão hầu gia chuẩn bị xuất chinh.

Địch Thanh Lâm gật gật đầu, lộ vẻ mãn ý.

Phúc tổng quản lại nói:

- Sáng sớm hôm nay có hai người khách lại tìm tiểu hầu gia, cũng nói là bạn thân của tiểu hầu gia, không những vậy còn nói là do cái vị Long đại gia tặng gạo ấy phái lại. Vì vậy tiểu nhân không dám không giữ bọn họ lại đây.

Địch Thanh Lâm cũng không lộ vẻ kinh ngạc gì, chỉ hỏi y:

- Người đâu ?

- Đều ở Thính Nguyệt Tiểu Trúc.

Trăng không có âm thanh, làm sao nghe được nhỉ ?

Chỉ vì trăng không có âm thanh mà mới nghe được, nghe là nghe mặt trăng của vô thanh, nghe là nghe vô thanh của mặt trăng.

... Có lúc vô thanh không phải còn hay hơn cả có sao ?

oOo

Không có trăng, nhưng có sao, ánh sao chiếu yên lặng trên giấy bọc cửa.

Trăng không có âm thanh, sao cũng không có lời.

Trong phòng của Thính Nguyệt tiểu trúc có hai người đang ngồi yên lặng ở đó, ngồi yên lặng uống rượu, uống Nữ Nhi hồng, Hoa Tứ gia uống không nhiều, nhưng

người kia thì lại uống không ít, làm như ít có cơ hội uống được thứ rượu ngon ở Giang Nam vậy.

Lúc Địch Thanh Lân bước vào, hai người đều đứng dậy nghinh tiếp, Hoa Tứ Gia hỏi câu đầu tiên là:

- Long gia đem đến chín trăm thạch gạo, tiểu hầu gia đã thu nhận được chưa ?

Lấy bản tính khéo léo và lễ phép của Hoa Tứ gia, đáng lý ra là phải nói ra vài câu khách sáo trước rồi mới nói đến chuyện chính, nhưng y vừa gặp mặt đã hỏi ngay đến chín trăm thạch gạo, mà đây là do người khác đem cho Địch Thanh Lân, hoàn toàn không có gì liên hệ đến y, vậy mà y xem còn quan trọng hơn cả Địch Thanh Lân.

- Tôi đã thu nhận cách đây hai ngày rồi.

Địch Thanh Lân nói:

- Nhưng đến bây giờ vẫn chưa có ai động đến nó.

- Vậy là quá tốt rồi.

Hoa Tứ gia thở phào một tiếng, tươi mặt nói:

- Tiểu hầu gia chắc đã đoán ra được mấy thạch gạo đó từ đâu ra ?

Địch Thanh Lân hững hờ cười lên một tiếng nói:

- Nếu là gạo, dĩ nhiên là từ ruộng trồng mà ra, còn như muốn dấu vàng bạc gì trong bao gạo thì cũng không biết sao mà nói.

Hoa tứ gia cười lớn:

- Tiểu hầu gia quả thật là anh hùng hào kiệt, tôi biết chuyện gì cũng khó mà giấu khỏi cặp mắt của tiểu hầu gia.

Y hạ giọng xuống nói tiếp:

- Thanh Long hội tiêu tiền rất nhiều, có lúc chúng tôi cũng không thể không làm mấy chuyện không có vốn đó, chỉ bất quá, phải làm sao cho không có kẻ hở, không những vậy còn phải không để lại hậu hoạn.

Địch Thanh Lân mỉm cười:

- Kỳ này các ông làm cũng không đến nỗi tệ gì.

Hoa Tứ gia rót cho Địch tiểu hầu một ly rượu:

- Nhưng lần này chúng tôi không thể không lại đây quấy nhiễu tiểu hầu gia, bởi vì mấy thứ này xốn mắt quá tạm thời không thể đem trở về lại, chỉ còn nước gởi lại phủ đệ của hầu gia trước, như vậy mới không mất đi đâu được.

- Tôi hiểu.

Địch Thanh Lân hững hờ nói:

- Lúc nào các ông muốn lấy, tôi bảo đảm không mất đi lượng nào.
- Dĩ nhiên là không.

Hoa Tứ gia cười giả lã nói:

- Đường chủ của Tam Nguyệt đường là người tổ chức vụ này trước giờ rất ngưỡng mộ tiểu hầu gia, nhất định sẽ hối hả lại đây gặp mặt hầu gia để cảm ơn.

... Ba trăm sáu mươi lăm phân đà của Thanh Long hội, trực thuộc mười hai đường.

Địch tiểu hầu chưa hỏi đến tên vị đường chủ này, nhưng y đã đi hỏi người đã uống rượu không biết bao nhiêu mà kể:

- Lần này ông vào quan, cũng là vì chuyện này đấy sao ?
- Vâng.

Người này cũng cười giả lã nói:

- Kế hoạch lần này như một chuỗi thất luyện, vòng nào cũng thắt chặt cứng, tôi chỉ bất quá là một vòng thế thôi, thật ra cũng không làm gì cho lắm.

Thân hình của y cao lớn, tướng mạo uy vũ, chính là Nhị tổng quản của Lạc Nhật mã trường Cầu Thiên Kiện.

Hoa Tứ gia lại cười lên một tiếng:

- Tối diệu nhất là, kế hoạch này của chúng tôi, vô ý lại làm được cho tiểu gia một chuyện.

- Sao ?

- Hiện tại chúng tôi đã vu khống cho Dương Tranh mắc phải vụ án này, quan phủ đã hạn kỳ cho y mười ngày phải đi truy nã thủ phạm và tang vật.

Hoa Tứ gia cười rất khoan khoái:

- Đừng nói là chỉ có mười ngày, một trăm ngày cũng truy không ra.
- Tại sao ?
- Bởi vì cái gã Dương Tranh đó hiện giờ có lẽ chẳng còn thấy đâu.

Hoa Tứ gia nói:

- Quan phủ dĩ nhiên cho rằng y đã đào tẩu đâu rồi, chuyện này chẳng có quan hệ gì đến chúng ta nữa.

- Tại sao y bỗng chẳng thấy đâu ?

- Bởi vì tôi đã xin tổng đà phái lại hai tay cao thủ.

Hoa Tứ gia càng cười khoan khoái:

- Lấy bản lãnh giết người mau mắn, kinh nghiệm phong phú của hai vị đó, giết người sẽ không để lại một dấu vết gì.

- Ông nghĩ bọn họ đã đủ đối phó Dương Tranh ?

- Quá dư sức.

Địch Thanh Lân hớp một miếng rượu, hững hờ nói:

- Nếu vậy tốt nhất xin ông chuẩn bị đi thu xác dùm cho họ đi !

- Tại sao ?

- Bởi vì các ông đã quá khinh thường Dương Tranh.

Địch Thanh Lân nói:

- Bất cứ ai khinh thường địch thủ, đều làm một lỗi lầm trí mệnh, cái thứ lỗi lầm đó, không ai phạm vào được.

Y bỗng quay đầu đối diện với song cửa:

- Vương đường chủ Tứ Nguyệt đường, ý của ông thế nào ?

Ngoài song cửa quả nhiên có người thở ra:

- Ý của tôi cũng giống tiểu hầu gia vậy.

Người đó nói:

- Bởi vì tôi đã đi thu xác cho bọn họ rồi.

Gió thổi qua song cửa, một người khôi ngô cao lớn nhảy nhẹ nhàng từ ngoài song cửa vào, quả nhiên là đường chủ Tứ Nguyệt Đường họ Vương của Thanh Long hội.

Người chủ mưu kế hoạch cướp tiêu kỳ này, lại chính là người bảo tiêu tổng tiêu đầu của Trung Nguyên tiêu cuộc Vương Chấn Phi.

Địch Thanh Lân chẳng thấy bất ngờ gì, nhưng Hoa Tứ gia lại rất kinh ngạc:

- Tiểu hầu gia làm sao biết được đường chủ của Tứ Nguyệt đường là ông ta ?

- Bởi vì chỉ có Vương tổng tiêu đầu mới có cơ hội tráo bạc dễ dàng như vậy.

Địch Thanh Lân nói:

- Nhưng lúc cướp tiêu, y không thể có mặt tại đó, vì vậy Cầu tổng quản mới đặc biệt từ quan ngoại đem ngựa vào bán, Bảo Mã Kim đao quý mã thành tật rồi, một phen hội hè như vậy làm sao mà bỏ qua cho được.

Y cười cười nói:

- Cũng chính như Vạn Quân Vũ cũng không bỏ mất cơ hội vậy.

... Vì vậy lần mùa xuân đi mua ngựa này, không những cho Vương Chấn Phi một cơ hội không có mặt lúc bị cướp tiêu, mà còn cho Địch Thanh Lân cơ hội đâm chết Vạn Quân Vũ.

Địch Thanh Lân nâng ly mời Cầu Thiên Kiện:

- Vì vậy Câu tổng quản cái vòng này rất là trọng yếu, Câu tổng quản cũng không nên tự hạ mình thái quá.

- Tiểu hầu gia, ông tài thật.

Câu Thiên Kiện ực một hơi cạn ly:

- Tôi bội phục ông.

- Nhưng cuộc tiêu này cũng không thể như vậy mà bị cướp đi, dĩ nhiên phải được cướp lại, không những vậy mà nhất định không phải do Vương tổng tiêu đầu tự mình cướp về.

Địch Thanh Lân nói:

- Cuộc tiêu này là của quan phủ, do quan phủ cướp lại mới là hay nhất, đợi đến lúc quan phủ khám pha ra bạc đã bị tráo, thì đó là chuyện riêng của bọn họ rồi, đã có người ở đó chịu trách nhiệm.

Địch Tiểu hầu lại nhấp thêm miếng rượu:

- Cái kế hoạch này quả thật rất tuyệt diệu, chỉ có một chuyện chưa được hoàn toàn, là người đang chịu trách nhiệm là Dương Tranh vẫn còn sống nhăn ra đó.

Vương Chấn Phi cầm ly rượu của Hoa Tứ gia lên, uống liền ba ly liên tiếp:

- Hắn còn sống đến bây giờ, thật là một chuyện khó chịu.

Vương Chấn Phi nói:

- May mà hắn sẽ không sống lâu đâu.

- Tại sao ?

- Bởi vì hiện tại đã có người sẽ đi giết hắn.

- Kỳ này các ông lại phái cao thủ gì đi giết hắn vậy ?

Địch Thanh Lân lạnh lùng hỏi.

- Lần này không phải chúng tôi phái ai đi cả, chúng tôi cũng phái không ra cao thủ nào khác.

- Sao ?

- Y muốn giết Dương Tranh, bởi vì y nhận ra Dương Tranh là con cháu của kẻ thù của y.

Vương Chấn Phi nói:

- Không những vậy, y là người chủ động lại tìm tôi thăm dò hành tung của Dương Tranh.

- Tại sao y muốn tìm Dương Tranh ?

- Tôi cũng không biết y làm cách nào tìm ra tôi, đại khái là vì y biết tiêu ngân của tôi bị tráo, người bị hiềm nghi nhất là Dương Tranh.

Vương Chấn Phi nói:

- Y vốn là một tay thần thông quảng đại, chuyện y biết so với người khác nhiều không biết bao nhiêu mà kể.

Ánh mắt của Địch Thanh Lâm bỗng sáng rực lên, nhìn dính vào Vương Chấn Phi:

- Người này là ai ?

- Chính là Thần Nhãn Thần Kiếm Lam Nhất Trần lừng danh thiên hạ, Lam Đại tiên sinh.

- A !

Cặp mắt của Hoa Tứ gia mở trừng ra gấp đôi bình thường.

Địch Thanh Lâm thở ra một hơi:

- Nếu là y, Dương Tranh quả thật chết chắc rồi.

o0o

Lúc này Dương Tranh vẫn còn chưa chết.

Y đang dùng sức đập cửa nhà người ta, đập rất hối hả, làm như y biết đằng sau có người đang rượt theo, tùy thời có thể đâm y một nhát chết ngay vậy.

- o O o -